

Rom 16, 18

18: For de som er slik, tjener ikke vår Herre Jesus Kristus, men sin egen mage. Og med glatte ord og smigrende tale forfører de hjertene til de godtroende.

De som skaper splittelsene og blir årsak til frafall fra Kristi og apostlenes lære, "tjener ikke vår Herre Jesus Kristus", sier Paulus. Dette bør være god nok grunn så vi ikke må være i tvil om vi skal "ta avstand fra dem". Og det er en vel begrunnet tilføyelse. For det er nettopp det disse onde arbeiderne gir seg ut for; at de er Kristi tjenere, og som de med vakre ord og framferd vil overbevise oss om. Paulus sier i 2Kor 11: 13-15 at de "omskaper seg til Kristi apostler" og til "rettferdighetens tjenere". Men uansett hvor stor likheten deres kan bli med "rettferdighetens tjenere", ja, selv om de selv tror de tjener Kristus, så er det ikke dette som er sannheten, når de kjemper for å splitte hans lille hjord, arbeider for å trenge inn med et budskap som virker frafall fra den læren flokken kom til tro på, har sin trøst i, og som er hellig og dyrebar for dem.

Selv med den overbevisning Paulus for egen del hadde, om at han var fri fra den foreldede lovens krav (Rom 14: 14), nevnte han ikke et ord om dette, som kunne støte de troende jødene i Jerusalem. De trodde jo ennå de måtte holde denne loven. Selv gikk han isteden opp i templet og rensket seg på jødisk vis. Så redd var han for å skape noen splittelse eller forvirring omkring den læren menigheten i Jerusalem var blitt frelst og levde på. Der var han som en jøde for jødene, og for dem som var under loven, var han som en som er under loven. Og hvorfor oppførte han seg slik? "For ikke å hindre Kristi evangelium", sier han (se Apg 21: 23 flg., 1Kor 9: 12, 20-23). Tenk litt over dette! Han som hadde en apostels overbevisning om sannheten i dette spørsmålet, er ikke opptatt med absolutt å få lært dem dette (når det ikke var helt nødvendig for at de skulle bli frelst. For disse kjente allerede den frelsende sannheten). Han ville heller la det ligge enn å skulle bli årsak til splittelse og uro omkring den læren de hadde blitt frelst og levde på. Han ville ikke forstyrre dem i en god utvikling i nåden.

Hva skal en så si om dem som holder fram det de selv mener er den rette lære, og setter den høyere enn menighetens lære - og da ikke overfor en død løgnkirke, men overfor en gjenfødt, levende menighet? Og på grunnlag av denne sin nye lære kjemper de for å skape splittelse i den levende menigheten, og dermed få tilhengere til sin egen lære. Selv om de, på samme måte som Paulus, skulle eie en guddommelig overbevisning om at de hadde det rette lys, burde de likevel, på samme måte som Paulus, heller tie med dette. Når det ikke er en helt nødvendig lære for at sjelene skal bli frelst. Heller det enn at det skapes frafall fra den rette lære ved at de er opptatt med utidig forkynnelse. Dette lærer jo Paulus både med sitt budskap og sine handlinger. De som fremdeles ikke vil høre på dette, og heller ikke bryr seg om hva resultatet blir når de setter seg opp mot den levende menighets lære, - de "tjener ikke vår Herre Jesus Kristus" sier apostelen. La oss så virkelig huske dette!

Men når de dermed altså ikke tjener Kristus, og heller ikke bryr seg om hva de gjør med hans lille flokk, da drives de selvsagt bare av kjødelige motiver. Her nevner så Paulus noe så skrøpelig motiv som at de "tjener sin egen mage". Hos enkelte kan slike motiv være mer eller mindre ubevisst. Hos andre igjen er det helt bevisst kjødelige motiver som driver dem. Et annet sted nevner Paulus en annen drivfjær hos disse arbeiderne. Han sier at de "til ingen nytte blåser seg opp av sitt kjødelig sinn" (Kol 2: 18). De er så oppblåst av sin egen innbilning om det de mener er rett, at de virkelig tror det er helt nødvendig for alle å få ta imot nettopp deres lære. Men enten det nå er dette selv å oppnå noe, eller deres eget hovmod som driver disse arbeiderne, så er det i begge tilfellene grunn nok til å "ta avstand fra dem", slik Paulus har formant.

Så nevner Paulus også den framgangsmåten og midlene disse arbeiderne bruker for å fange sjelene. Han sier: "med glatte ord og smigrende tale forfører de hjertene til de godtroende". Gr. tekstens ord taler helt riktig først og fremst om "glatte og smigrende ord", på vanlig, menneskelig innsmigrende vis. Men fortolkere har også hevdet at når det her er tale om å fange omvendte, troende sjeler, kan det også være herlig, evangelisk forkynnelse som disse arbeiderne først benytter seg av, inntil de har oppnådd tillit og åpenhet. Deretter kommer de med sin egen nye lære. Ordet som er oversatt med "smigrende" ord, betyr også "rosende" tale. Vi ser ikke klart her om Paulus dermed vil si at de bruker kjærlige og smigrende ord om dem de håper å vinne, eller om det er sin lære og dem som de vinner for denne, de roser og priser lykkelige. Men han sier klart nok at de med sine smigrende tale "forfører hjertene til de godtroende".

De oppriktige og enfoldige sjelenes godtroenhet gjør at de ikke frykter for å bli forført. De er positivt innstilt og tror alt er vel når de får høre herlige bibeltekster og vakker utleggelse over disse. De oppfatter det som ukristelig, og mangel på kjærlighet, å skulle frykte noe ondt fra disse som taler så åndelig og herlig. De har ikke klart for seg at det er fruktene av denne forkynnelsen; villfarelsen fra den sunne lære, og all den nøden sjelene dermed føres ut i, Paulus advarer mot her, og som gjør at han sier de forfører hjertene, og som gjør at han så alvorlig advarer mot dem som driver med dette. De som blir forført kan innerst inne være fromme og oppriktige sjeler, og som derfor må omslutes med all mulig kjærlighet. Det er bare om disse onde arbeiderne Paulus taler alle disse advarslene vi nå har sett. Ennå er det vel noen som er tilbøyelige til å se på disse advarslene som svært så lite kjærlige. Men disse må da lære å stille seg kritiske til sin egen forstand og oppfatning. Vi står her overfor en hellig apostels ord! Det er tross alt oss som skal ta imot lære av ham! Tenk på hvor brennende vi har sett kjærligheten hans vise seg tidligere i dette kapitlet! Du kan være sikker på at det er den samme kjærligheten som driver ham til denne advarselen.

Den rette kjærligheten ser på hva som er til hjelp eller til skade for sjelene. Og hvem ser rekkevidden av all den sjelenød som oppstår når mennesker som søker frelse rokkes i troen på læren, splittes og føres inn i ordstrid og nye meninger, så de til slutt ikke vet hva de skal tro eller holde for sant. En vet heller aldri hvor langt det kan gå med tilstanden til slike sjeler. Vi har mange sørgelige eksempler på

tragiske skjebner. Hva skal redningen være for disse når de møter harde og langvarige fristelser, hvis de er blitt usikre på hvordan de skal oppfatte de frelsende sannhetene? Det er tross alt bare et stort Guds under om vi kommer lykkelig gjennom alle disse harde og utpinende kampene, selv når vi har den rene lære klar og fast for oss. Men hvordan skal det gå hvis den grunnvollen vakler på grunn av de mange forskjellige tolkningene? Og hva kan da være sterkt nok til at verden vekkes og omvendes, når de stadig hører om alle de forskjellige meningene om Skriften, som også splitter de kristne i så mange partier? Å, de vet ikke hva de gjør, de som skaper splittelser og blir årsak til frafall fra den rene læren som vi har tatt imot, som har gjenfødt oss, og som vi lever på. Vær ikke overrasket over at apostelen går så sterkt ut mot dette! - Men han vil innprente sin formaning med ennå en tilføyelse: